

Havier Flores

L'any 1958 sol agafar-se com a data de referència de l'eclosió cinèfila que va suposar la *nouvelle vague*, però també és l'any en què Tati rodà *Mon oncle*. Diverses pel·lícules anteriors el personatge de M. Hulot ja havia estat presentat per tant no era un desconegut pel gran públic.

La "modernitat" no és el "discurs únic" de Tati però sí el més present a la seva filmografia. Per damunt tot, l'efecte que causa aquesta modernitat en l'individu en relació amb el seu "entorn" i en la seva activitat professional.

Tati no és embañosament crític ni estudiadament pessimista en el seu tractament del tema i sovint es limita a evidenciar les contradiccions i les incoherències a què el progrés tecnològic ens obliga, creant situacions que identifiquem com a properes a la nostra vida quotidiana per desgavellades i còmiques que pareixin.

Hulot ens descorre la cortina que ens impedeix veure'ns com a personatges d'una obra en què grups d'individus es traslladen d'un lloc a un

altre sense cap propòsit definit, formant una coreografia tan ordenada com hilarant.

El seu meditat sentit visual i el seu precís ús d'allò cinematogràfic queden a vegades diluïts en aquest discurs "racionalment càlid" on els individus solen ser les víctimes de les seves pròpies solucions.

Avançant per terrenys que domina va completant una filmografia particular i modèlica que li permet reflexionar des d'un angle de la realitat on allò quotidià i el seu entorn determinen l'individu.

Pel rodatge de *Playtime*, Tati disposà d'un gegantesc decorat prop de París —els seus col·laboradors el batejaren com "tativille"— on va recrear "la seva ciutat" per la qual circula ven lliurament les seves idees sobre l'existència quotidiana.

Tati va quedar atrapat econòmicament a "tativille" de la mateixa forma que els seus individus queden atrapats a l'"entorn quotidià" que el progrés segons pareix té previst que trobem la tranquil·litat i la felicitat. ■

